

ности слѣдваха същия пжть, като че ли бѣха съюзници; тѣхъ скоро ги нарекоха триумвири.

Отъ начало Жирондинцитѣ вотираха заедно съ Якобинцитѣ, щомъ работата се отнасяше до успѣха на Революцията; тоя бѣше най добрия пжть за да иматъ тѣ всякога доста влияние да умѣриватъ движението ѝ. Но скоро тѣ се поддадоха на съпернически чувства, поискаха да създадѣтъ особна партия и да заематъ посрѣдническа роль, което не бѣ възможно въ времето на тие вълнения. Оттогава още можеше да се прѣдвиди, че тѣ ще отървѣтъ изъ рѣцѣтѣ си ржководството на движението да го прѣдадѣтъ въ по прѣдприимчиви ржцѣ.

Бързия вървежъ на Революцията бѣше поразилъ мнозина, които отнапрѣдъ се отличаваха съ инициатива и които оплашени сега почнаха да ѝ се опиратъ. Фелянтинци, монархисти, конституционалисти, всички се съединиха съ бившитѣ привилегировани, тѣй щото партията на краля, испърво едва около стотина на брой, порастна повече отъ двѣстѣ и петдесетъ души.

Къмъ партиитѣ отъ сега нататкъ може вече да се прилагатъ названията приети въ парламентския язиѣкъ малко по късно: Якобинцитѣ образуваха лѣвицата, Жирондинцитѣ — лѣвия центръ, Фелянтинцитѣ — дѣсния центръ. Колкото се отнася до самата дѣсница, която мълчеше въ Събранието, то тя прѣдставляваше палата. Самитѣ партии измислиха, както за себе си, тѣй и за противницитѣ си различни прякори: Жирондинцитѣ се бѣха нарѣкли *патриотитѣ*, а Якобинцитѣ наричаха *побѣснели* или *размирници*, а Фелянтинцитѣ — умѣрени; Фелянтинцитѣ наричаха всичкитѣ други анархисти, а Якобинцитѣ всички които не бѣха съ тѣхъ наричаха *интриганти*.

Сяка партия си имаше и свой клубъ. Подобни популярни общества имаха голѣмо значение въ почетѣка на Революцията. Безъ сближаванието на тие разно-